

РЕШЕНИЕ

№ 22694

гр. София, 07.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3519** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Н. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Б. А. от САК срещу ЗППАМ № GRAM -2435761 / 06.03.2026 г ,издадена от Е. Х. - инспектор към І РУ на СДВР , с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП е отнето временно свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца .

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява ,представлява се от адв. А. ,която излага доводи за нейната основателност. Претендират се разноски в размер на общо 305.11 евро , за което е представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – Е. Х. инспектор към І РУ на СДВР е представлявана от юрк.С. , който намира процесната ЗПАМ за правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства,показанията на св. Х. К. , приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно

превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца - 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП .

В мотивите на заповедта е посочено, че при проверка на ул. 514-та пред № 18 / не се посочва дата на извършената проверка/ е установено ,че л.а марка Тойота Рав-4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Й. С. В. , е с прекратена служебно регистрация на 24.02.2026г ,поради липса на задължителна застраховка ГО .

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за допустима, а по същество е и ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР / стр.22 от присъединеното дело № 3792/2026г на АССГ-20ти състав /.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта не съдържа съществени елементи , които да насочват към извършване на нарушението. Както беше посочено по-горе ,липсва дата на установяване на нарушението. Към преписката е приложен АУАН серия GA № 5073113 / 06.03.2026г ,описващ идентична фактическа обстановка за неизпълнение на задължението да се сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ респ. последващата служебна дерегистрация на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] ,но това обстоятелство не е достатъчно да се приеме че тази дата е релевантна и по отношение на процесната ЗПАМ.

Показанията на св. К. допълват фактическата обстановка ,по налагане на ПАМ на чужд автомобил ,който е било оставен на ремонт при жалбоподателя и в момент на тестване на пригодността му след извършения ремонт е установено ,че същият е бил с прекратена регистрация.

Освен горното, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото в деня на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Безспорно се установява, че още на 06.03.2026 г. е била сключена застраховка ГО, за което е представена по делото застрахователна полица / стр.36 от делото /.

Доколкото ЗПАМ № GRAM -2435761 / 06.03.2026 г е издадена на същия ден след служебното възстановяване на регистрацията ,то това обстоятелство води до извода ,че оспорената заповед е издадена при неизяснена фактическа обстановка без да е отчетено изложеното обстоятелство .

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената

мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ГГот ЗДвП, е форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложена ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради сключената валидна застраховка „Гражданска отговорност“. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 1 или 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

Горното мотивира съдът да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и е дължима отмяната ѝ. Дължимите разноски, с оглед изхода от процеса са в размер на 305.11 евро, които следва да се заплатят от ответника на жалбоподателя.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Н. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Б. А. от САК, ЗППАМ № ГРАМ -2435761 / 06.03.2026 г, издадена от Е. Х. - инспектор към I РУ на СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. 3) гг) от ЗДвП е отнето временно свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Б. Н. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Б. А. от САК общо сумата 305.11 евро РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: